

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

6 francs per jaar.
Een blad afzonderlijk 125 centimes.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen 125 centimes per drukregel.
Reclamen, vermissen en andere artikels vooraan of midden in het blad: 1 fr. den drukregel.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

TONGEREN, DEN 2 JUNI.

Van alles wat.

Verleden maandag hebben er in achtien kantons van ons land kiezingen plaats gehad voor den provinciale raad. Die gedeeltelijke kiezingen doen zoo tusschen beiden de gevoelens van het land kennen, en onder dit oogpunt zijn zij zeer belangrijk.

De geuzen-gazetten weten dat ook wel, en het is curieus om zien hoe zij eenparig, van de grootste tot de kleinste, herhalen dat de overwinning aan de liberalen gebelven is. De geuzen drukken zeker in zich zelve dat hunne onnoozle lezers hen op hun woord zullen gelooven. Maar wie de kiezingen van nabij aanziet, die vindt dat verre van de overwinning behaald te hebben, de geuzen er met schande van af gekomen zijn.

Door plaatselijke omstandigheden waarover wij niet kunnen oordeelen, hebben de liberale candidaten gezegdpraald te Dinant en te Andenne en dat is genoeg om de geuzen te doen schreeuwen dat de katholieken verpletterd zijn.

Maar de geuzen zeggen geen woord van de verpletterende onderlaag die zij ondergaan hebben te Namen. M. Cuvelier is aldaar vervangen door M. Dohet, katholieke candidaat die een meerderheid van 142 stemmen bekomt.

De geuzen spreken evenmin over de kiezing van Bastogne waar M. Dury, katholieke candidaat gekozen wordt met 87 stemmen, terwijl de liberale candidaat M. de Kessel, er maar 45 bekomt.

Te Duffel wordt de katholieke candidaat, M. Kumps met 388 stemmen gekozen; de ongelukkige heer Vandewalle, liberale candidaat, krijgt er 70. Daarvan spreken de geuzen alweer niet.

Te Vilvorde, om zoo te zeggen aan de poorten van Brussel, waar M. Janson contereuten was gaan geven ten voordele van den liberalen candidaat, daar zegpraald de katholieken met 195 stemmen meerderheid. Waarom spreken de geuzen daarvan alweer niet?

Te Leuven, een aanzienlijke stad waar oertijds de liberalen zegpraalden, daar zijn zij heden zoo geheel te niet dat zij zelfs niet meer durven den strijd aangaan. De katholieken worden er zonder tegenstand gekozen. Daarover zwijgen de geuzen alweer.

Iets wat zeker is, dat is dat de geuzerij den berg afgaat en dat de katholieke dankwijze dagelijks meer grond vindt. De overtrevenheden der geuzen, de kerkyvolging waar zij op uit zijn, de jacht op de priesters, de afschaffing van twee honderd kapelaans, de sluiting van kerken en kapellen die zij trachten te bewerkstelligen overal waar zij kunnen en te Tongeren gelijk elders, dat zijn van die zaken die het vaak tegen den kop loopen. Hoe langer het duurt, hoe meer de inzichten van die vroege mannen klaar aan den dag komen. De tijd is niet meer toen de liberalen nog den schijn wilden hebben van gebelven te zijn aan kerk en godsdienst, toen zij spraken van het geloof onzer voorvaders en van hunnen eerbied voor de H. Kerk. Vandaag is er niemand meer die zich door dien schijnheiligen praaf laat misleiden.

Wie vandaag niet ziet waar de geuzerij naartoe wil, die wil zijne oogen niet openen.

Men kan het zich niet ontveinen: de geuzerij had sedert eenige jaren veel veld gewonnen. Het is geen twintig jaren geleden dat er om zoo te zeggen geen vrijgeesten bestonden. Er waren wel liberalen en ongodsdienstige mannen, maar men ontmoette niet van die openlijke afbrekers

van onzen heiligen godsdienst gelijk degenen die wij heden tegen komen.

Maar indien het kwaad machtiger geworden is, het goede heeft zich ook versterkt. De slechten zijn slechter, maar de goeden zijn beter geworden. Neen, over twintig jaren vond men niet van die mannen die de priesters wilden verjagen, de kerken afbreken en den godsdienst uit de school verbannen. Maar wat ook waar is, dat is dat men over twintig jaren te vergeefs zou gezocht hebben om zooveel dappere mannen te vinden die Kerk en Geloof onbevreesd voorstaan, die zich openlijk durven toonen als de verdedigers der goede zaak.

Wie verleden maandag de processie der Limburgsche genootschappen van Sint-Vincentius 3 Paulo op hare bedevaart naar Scherpenheuvel ontmoet had, die zou de waarheid bevonden hebben van hetgeen wij komen te zeggen. Veertien honderd mannen met den rozenkrans in de hand en luiddop biddende, zou zoo iets over twintig jaren wel mogelijk geweest zijn? En wanneer wij in de groote processie van O. L. V. van Tongeren die honderde mannen zien voorbij trekken bloots hoofd biddende, en met de medaille op de borst, wanneer wij die zes of zeven honderd leden der heilige Familie in lange rijen zien te communie gaan, wanneer wij onthelbare pelgrims een lange en vermoeiende reis naar Lourdes zien ondernemen om het heild der H. Maagd in de Pyrenese bergen te gaan veroveren, moeten wij dan niet zeggen dat het geloof onder het christenen volk versterkt is, naarmate dat het ongelooft en de goddeloosheid vooruitgingen?

Het tongersch geuzenblad verhaalde verleden zaterdag iets vervaarlijks. « Teingelooft van het afschaffen van eenige plaatsen van kapelaans, zoudt het, hebben de geestelijken in sommige parochiën beslist, des zondags zekere missen af te schaffen, ten einde de katholieken te doen reclameeren bij het gouvernement. » En het geuzenblad voegt er bij: « Er is maar iets dat ze op dien weg zou kunnen tegen houden, dat is de geldkwestie, want iedere mis die niet gelezen wordt is zooveel verlies voor de geestelijkheid. »

Hebt gij nog van uw leven zulken suffer gehoor? Ieder kapelaan doet toch alle dagen ten minste een mis; en wanneer de geuzen twee honderd kapelaans afschaffen, is het dan niet duidelijk dat er alle dagen twee honderd missen minder zullen gedaan worden? En is het dan te verwonderen dat men in eenige parochiën genootschapt is het getal missen te vermindern?

En hoe vindt gij het slim geuzenblad hetwelk verzekert dat deze vermindring van het getal der missen geen ander doel heeft dan de katholieken te doen reclameeren, en er dan weer dadelijk bijvoegt dat de geldkwestie voor den priester alles is en dat iedere mis die niet gelezen wordt zoo veel verlies is voor de geestelijkheid!

Maar, jongen, gij gaat van de wijs af! Van den eenen kant zegt gij dat voor den priester de geldkwestie alles is en dat iedere mis die gelezen wordt, ook betaald moet worden; en van den anderen kant gij vertelt dat de pastoors en de kapelaans de missen zonder reden afschaffen, enkel om de menschen te doen reclameeren bij het gouvernement. — Men zou beginnen te gelooven dat die jongens in hun hersenpan geraakt zijn.

De menschen zijn eergisteren onaangenaam verrast geworden bij het vernemen dat het geuzen ministerie ons een nieuw cadeauke komt te doen van twee en twintig miljoen drie honderd duizend franken nieuwe postborden.

Die nieuwe postborden waren noodig, zeggen de geuzen, en daarover mag niemand klagen, want

als er geen geld in de kas is, kan men niet regeeren.

Dat is waar, de Postrijder bekent het; maar wij wij dan toch moeten betalen, moet het ons ook wel toegelaten zijn te vragen waar het geld naar toe gaat. Er is niets gemakkelijker dan te zeggen: het is de schuld van de katholieken dat er nieuwe belastingen moeten zijn. Maar de tijd is voorbij dat men zulke appels voor citroenen kon doen doorgaan. De ongelukkige schoolwet maakt een gat in de kas; de ledigstaande gemeente scholen, de dorpsrenteniers die het vest postje van gemeente-onderwijzers uitoefenen, de schoolmannen met parasols en valse haren op den kop, dat geheel leger van schoolvossen en schoolinspecteurs, ziedaar de kanker die het land opvreet, en om het tekort te dekken dat door die onthelbare knaagdiert in de Sassa van het land ontstaat, moeten er zonder ophouden nieuwe lasten gelegd worden. De hoer zal al betalen.

Het zal gaan zoo lang het kan; maar wat heden in België gebeurt, daarvan is nooit geen voorbeeld geweest in de geschiedenis van geen beschafte volk.

In den liberalen Koophandel, van Antwerpen vinden wij de volgende briefwisseling uit Brussel: « Eene ministeriele crisis zal zeer waarschijnlijk binnen kort uitbreken. Binnen eenige dagen zal, in de Kamer, een bespreking plaats hebben die, naamlijk voor de liberale partij, niet zonder belang zal wezen; de minister linkerzijz wenscht ernstig en grondig de wetgeving en het land te onderhouden over de kiesveroorning, de verplichting van het onderwijs en de regeling van den kinderarbeid.

« Uit goede bron mag ik melden dat, indien de verklaringen van het gouvernement aan de leden van den groep Janson goede voldoening zou schijnen te geven, deze groep besloten is een dagorde van wettens voor te stellen, waaraan de rechterzijz uit tactiek zich vermoedelijk zou aansluiten, zoo dat het ministerie wel omver zou kunnen liggen.

De geuzenbladen dringen opnieuw aan op de spoedige stemming eener wet, waarbij de ontslag van den krijgsveld, toegestaan aan de seminaristen wier ouders onbevoegd zijn, zou afgeschaft worden.

Zij willen geen voorechten gedoogen, die eerlijke geuzen, en weenen krokodillentranen over het lot van de arme werkmansjongens die in vervanging van seminaristen het leger moeten dienen.

Wat zij echter vergeten te melden is dat er, op eene seminarist die van den krijgsveld wordt vrijgesteld, ten minste twintig officieel onderwijzers zijn, die zonder de minste noodzakelijkheid hetzelfde voorrecht genieten.

Voor den seminarist zonder fortuin is er kwestie van geheel zijn loopbaan verbrijzeld te zien; hij zou de wapens moeten opnemen, zijne studien en zijnen roep verlaten en wellicht voor immer ongeschikt worden tot het geestelijk ambt waartoe hij zich voorleerde.

De officieel onderwijzer daarentegen zou niets moeten verlaten dan een ledige school en een vette jaarwedge, welke hij trekt voor niets te doen. Te huis gekomen uit het leger zal hij altijd in staat zijn om pijpen te doorrooken, en konijnen te kweken, in de herbergen tegen den pastoor en den godsdienst uit te vallen en te rentenieren op de kosten der lastenbetealers.

Waarom protesteeren de geuzen niet tegen het voorrecht der officieel schoolmeesters in wier plaats de arme werkmansjongens met den ransel op den rug moeten optrekken.

enen twist, om eene nietige zaak doodgeschlagen werd. De oude dochter, een leidschoum meisje, liet zich verleiden door eenen reizenden tooneelspeler, trok met hem de wijde wereld in en verviel spoedig tot de bitterste ellende. Bijna op dezelfde tijd, dat de moeder dit gruwelijk ongeluk trof, werd de jongste zoon als een verminkt kind tot huis gebracht, uit een bosch, waar hij aan het houthouven was geweest.

Nu moest de reeds bejaerde vrouw wel denken aan de vreeselijke voorspelling van den officier. Ook de dorpelingen brachten die thans in het gehangen, en sidderen onwillkeurig, als zij aan de ongeluksfamilie dachten. Dat praten, dat wijzen, dat ontdekken der menigte, werd de twee overige kinderen, een zoon en een dochter, zoo onverdragelijk, dat zij er niet langer tegen konden. De eerste maakte zelf een einde aan zijn leven en de tweede verviel daarvoor tot een zee diepe waarmoedigheid, dat zij in een krakenzinnig-gesticht moest opgesloten worden. De thans eenzame vrouw kon het niet langer uitstaan in hare woning; zij verhoekt huis en landerijen, en keerde terug naar Zwaben, waar zij ook van daan was.

— Dat is eene gruwelijke gebeurtenis; riep een der aspiranten. Ik ben maar blij, dat die vrouw geen zwitsersche was.

— Nu, dat doet er hoofdzakelijk weinig toe, zoo ik denken, zegde de verteller, want in de eerste plaats zijn de zwitsersche vrouwen niet hartoovertiger dan de onze en daarenboven bekermoverden zich onze eigene landgenooten ook niet bijzonder om den ongelukkigen Kozak, tot dat die vreeselijke vergelding begon. Het rechtsgevoel van ons volk, waarop wij ons zoo geerne verheffen, liet niet veel goeds van zich gelooven.

Deze ernstige opmerking van den jongeling, bracht een diep stilzwijgen teweeg, tot dat een aspirant uit Zurich weer begon.

— Maar hoort eens, gruwelijk is die geschiede-

DE KAMER. 22,300,000 frank nieuwe belastingen.

De zitting van woensdag zal daare kosten aan het land. Zoals wij het reeds verleden donderdag hebben aangekondigd, de minister van financiën is voor den dag gekomen met een ontwerp van nieuwe belastingen, die het budget moeten in evenwicht brengen. Het tekort wordt geschat op 22,500,000 frank; de belastingbetalers zullen 22,500,000 frank uit hunnen zak bijbrengen, om dit tekort te doen verdwijnen.

Het stelsel is zeer eenvoudig en gemakkelijk voor het ministerie en de ministerie de meerderheid, doch voor het land is het wat anders.

De linkerzijz was waarschijnlijk op die aange-nome verrassing voorbereid, want, van in het begin der zitting, was zij zeer tatrik. De minister van financiën heeft zich gehaast vijf wetsontwerpen meer te leggen, waaraan wij den beknopten inhoud zullen volgen.

De belasting op titelen en obligatiën is bepaald op 5 t. h.; die op loten en uitkeeringspremiën, op 3 t. h. De wisselverhandelingen van aankoop of verkoop van titels worden onderworpen aan een recht verschillende van 5 centimes tot 2 frank. Het zegrecht is toepasselijk op de aandelen of insteandelen in de vennootschappen, op akten, obligatiën, enz. op de vreemde rentebijls en leeningen en op de vreemde akten. Het zegrecht der verzekeringssociëteit wordt bepaald op 2 t. h. der premie voor de verzekeringen op het leven, en op 6 t. h. voor de verzekeringen tegen brand.

Op de personeel-belasting zal geheven worden 25 t. h. van de hoofdsom der personeel-belasting berekend naar de huurwede.

Bij wijziging van artikel 24 der wet van 28 juni 1822, wordt de personeel-belasting voor dienstboden bepaald:

- Voor eene enkele meid, op fr. 12 —
- Voor iedere meid, indien men er twee houdt, zonder dienstknecht, op » 20 —
- Voor iedere meid, indien men er meer dan twee heeft of wanneer men eene dienstknecht heeft, op » 25 —
- Wanneer de derde meid gelast is met het oppassen van kinderen, dan bedraagt de belasting 20 fr. voor iedere meid.
- Voor de dienstknechten betaalt men: voor reën, 25 fr.; voor twee tot vier, 50 fr. per hoofd; voor meer dan vier, 60 fr. per hoofd.

Er wordt eene verhooging van 10 fr. betaald voor iedere dienstknecht die eene livree draagt. Daar livree bedoelt men alle onderscheidingsstukken in de kleeding, van welken aard het ook zij, en hetwelk dient om den staat van den dienstknecht bekend te maken. Voor iedere werkmans van werkvoortevens als dienstdiende gebruikt betaalt men 8 frank.

De personeel-belasting op peerden van drie jaar is bepaald als volgt:

- Prachtpaarden; voor een enkel peerd, 50 fr.; voor twee, 60 fr. ieder; van drie tot vijf, 70 fr. ieder; meer dan vijf, 80 fr. ieder.

Peerden voor gemengd gebruik, 20 fr.

Voor ieder peerd, dienende tot het vervoer van personen, gehouden door de onderneemers van openbare rijtuigen, reënbaanmeesters, postmeesters, huurhouders, 10 frank.

De peerdoffokkers en koopluden in peerden, algemeen als zoodang gekend in de plaats hunner woonstede, behoortlij gepatenteerd, die geen huurhouders zijn, worden onderworpen aan eene belasting van 100 fr., indien hunne stallen gewoonlijk minder dan tien peerden tellen, en aan

nis in elk geval, en ik geloof, dat onze kommandant ons eene kozakkengeschiedenis zou kunnen vertellen, die wat vroolijker is; als hij er ten minste lust in heeft.

Hierbij wees de jongeling naar een der officieren, die aan het bovenende van de tafel, met het hoofd in de hand zat te luisteren.

— Kommandant! riep men van alle zijden. Vertellen! hoor, vertellen!

— Ik, antwoordde deze, terwijl hij zich ophield uit zijne luisterende houding, niet zonder verlegenheid; maar hij liet er spoedig op volgen: Nu ja, mijnheeren, ik zal doen wat gij verlaagt, maar onder eene voorwaarde.

— Toegestaan, dadelijk, riep men, wat is de voorwaarde?

— Dat gij mij, als de geschiedenis hebt gehoord, niet met scherpe blikken aanziet, om mijnen staamboom.

Men zag elkaar verbaasd aan, om die vreemde voorwaarde, tot dat de kommandant, opeen oogenblikken toen, vervolgde:

— Nu, nu, mijnheeren, het is zoo erg niet, als gij misschien denkt. Ik zal u mijne kleine geschiedenis verhalen en vraag alleenlijk verschooning dat ik zoo weinig manier van vertellen heb.

De stelen der aanwezige officieren en onder-officieren werden dichter bijeengeschoven, en de kommandant begon:

— De zomer en het gehele najaar van 1799, waren, zoals wij allen weten, zoo treurig voor een groot gedeelte van Zwitserland, vooral voor de kantons in het noord-oosten, als zelfs in de woeste en sombere oorden van de middenreunen bijna niet ondervonden was. Of het nog niet genoeg was, dat nu de Oostenrijkers, dan de Franschen en indelkijk de Russen ook het land uitzogen en uitmergelden, waren ook nog de bewoners in verschillende partijen verdeeld, die elkander

eene belasting van 200 fr., indien zij er gewoonlijk tien en meer tellen.

Voor den brandewijn, wordt het accijsrecht bepaald op 7 fr. 50 c. per hektoliter inhoud der belastbare vaten.

Dit recht wordt gebracht op 10 fr. 50 c. wanneer het geheel der meelbevattende stoffen in macerats gebracht 20 hektoliters per vier-entwintig uren werk te looven gaat, of wanneer men macerats bezigt; op 12 fr., wanneer men, behalve garstmeel, ook gebruik maakt van andere granen en zaden dan koorn, gewone garst of haver, welke, vooraleer gebruikt te worden, geen de minste toebereiding hebben ondergaan, het gemeel uitgezonderd; op 12 fr. 75 c. wanneer men gebruik maakt van gebluid meel; op 15 fr. 50 c. wanneer men drooge vruchten, siroop of suiker, ofwel beetswortelsap met eene of meer zetmeel of suikerbevattende zelfstandigheden bezigt.

De invoerrechten op de alcoholische vloeuten worden bepaald, voor brandewijn op vaten aan 50 ten minste, op 100 fr.; voor elken graad boven de 50^e op 2 fr.; voor brandewijn en likieren, zonder onderscheid van graad, op 200 fr.; voor alle andere alcoholische vloeuten, op 154 fr.

De invoerrechten op den tabak worden bepaald als volgt:

- Per 100 kil. Niet bewerkte tabak en stelen van tabak, fr. 100
- Bewerkte tabak
- Sigaren en sigaretten, » 500
- Ander, » 150
- De inlandsche tabak is onderworpen aan een accijsrecht van 5 centimes per tabakspant.
- In de gemeenten op welke grondgebied de middellere opbrengst van een gewonnen oogst zal geschat worden niet meer dan 50 kilo drooge tabak per 100 planten te zullen opbrengen, zal de belasting tot 4 centimes per plant worden vermindert.

De invoerrechten op de koffie worden volgende wijze veranderd:

- Per 100 kil. Niet gebrande koffie, fr. 50
- Gebrande koffie, » 40
- Valsche koffie of surrogaten van koffie, evenals uittreksels of aftreksels van koffie worden behandeld op den zelfden voet als gebrande koffie.
- De invoerrechten op cacao worden op de volgende wijze veranderd:

- Per 100 kil. Cacaobonen, cacao-pellen en boter, fr. 50
- Bereide cacao, » 85
- Azijn en azijnzuur zijn onderhevig aan invoerrechten op de volgende wijze bepaald:
- Per hecto-liter. Azijn en vloeibaar, fr. 12
- meer dan 8 t. h. » 10
- azijnzuur inhoudende » 50
- 50 t. h. of meer » 80
- Per 100 kilo. Gekristalliseerd azijnzuur, fr. 100

Wij zullen op al die voorstellen nader terug komen. Bij die ontwerpen voegde de minister een zede, strekkende om het gouvernement te machtigen, onmiddellijk de verhoogde rechten op den tabak en den koffie te heffen. Dit ontwerp heeft voor doel de speculatiën op de invoerrechten te beletten.

Die 22,500,000 franken nieuwe belastingen maken op eenige franken na, het budget van openbare onderwijz.

De wet op de schoolverkwisting, zegt dan ook de Courrier de Bruxelles, doet hare gevolgen op het economisch terrein gevoelen. Zij heeft ons in tegenwoordigheid gesteld van het deficit. Het

nog veel meer plaagden en benadeelden, dan de vijandelijke legers deden, kwamen de Oostenrijkers en de Russen, dan moesten de aanzienlijkste patriotten huis en hof verlaten, om de vrijheid, dikwijls zelfs, om het leven te reddden; kwamen daarentegen de Franschen, dan was de heurt van vluchten aan de aristokraten; « stockeraten » werden zij genoemd.

Dat in zulke tijden de ergste hartstochten vrij spel hadden is niet meer dan natuurlijk. Vrij en beschuldiging waren aan de orde van den dag, en dat tusschen menschen die altijd als goede, trouwe buren naast elkander hadden gewoond en met elkander hadden omgegaan. Bijne grootmoeder heelt mij daar dingen van verteld, die ik nog wel in geen geschiedenis heb aangeetroffen, maar die niettemin zeker zuivere waarheid zijn. Want het goede mensch heeft de herinneringen van haar leven tot in hogen ouderdom bewaard. Zij was toen ongeveer twintig jaar, en woonde met haren vader op het zoogenaamde Fabrigoed, een groote boerderij in de nabijheid van het klooster Fahr, dat gelijk bekend is, op de tegenwoordige grenzen tusschen Aargau en Zurich, aan den rechteroever van de Limmath, gelegen is.

Van onheugelijke tijden al hadden hare voorouders op dat goed gewoond, maar dewijl het eigendom van het klooster was, hadden zij het nooit in hun bezit kunnen krijgen, al waren zij ook dubbel in staat het te betalen. Zij hadden dus de boerderij in erfpacht. Toen nu, bij de invoering van de helvetische konstitutie, de kloosters opgeheven werden, en dus ook Fahr ophield te bestaan, kocht mijn overgrootvader de boerenplaats, en werd dien ten gevolge onder de patriotten gerangschikt, waaronder hij overigens, wat zijne gevoelens betreft, ook behoorde. Vandaar dat hij, toen de Franschen in den zomer van 1799 na de ineming van Zurich door de Russen en Oostenrijkers, den geheelen rechteroever ontruimden, gedwongen was de slucht te nemen en het

DE KOZAKKENBRUID

EEN VERHAAL UIT ZWITSERLAND.

Na volbracht dagwerk zaten wij in de kantine bij elkander, eenige aspirant-officieren en eenige officiers met de instruktie belast.

Het gesprek liep uitsluitend over militaire zaken, gelijk dat bij zwitsersche soldaten doorgaans pleegt te geschieden; maar angazing wij den heelen dag over reglementen en theorie hadden gehoord, en er dus genoeg van hadden, zoo werden er nu allerlei soldaten-geschiedenissen en avonturen te berde gebracht, ernstige en koldige, vreemde of eigene, al naar het viel. Juist had een Schaffhauser eene geschiedkundige herinnering meegedeeld, gelijk zij nog onder zijn volk leefde, en wellicht door het volk vermeerderd en verbeterd geworden was.

Bij de troepen der geallieerden, die in 1815 en in 1814 door de grenzen bezet hielden, heerste een strenge krijgstuft, voornamelijk bij de Russen. Zonder twijfel waren daar geironde redenen voor, en voor de landen, welke een zoo onafzienbare legermassa doortrokken moest, was het eene onberekenbare weldaad, maar in sommige gevallen gaf die strenge krijgstuft, bij de toen nog bestaande barbaarsche militaire wetgeving, aanleiding tot groote gruwelen. Zoo had een kozak op de grenzen van Schaffhausen bij eene welgestelde boerin, waar hij in kwartier was, een paar handdoeken gestolen. De vrouw, die toch al niet tot de weekhartigsten behoorde, en die, nadat

haar man door een zwerfvend soldaat vermoord geworden was, vol wrevel en bitterheid tegen de militairen veruld was, deed onmiddellijk aangifte, en de ongelukkige werd veroordeeld tot honderd stokslagen. De executie, die, als ze geheel ten uitvoer werd gelegd, met de doodstraf gelijk stond, zou plaats hebben op het dorpsplein.

Nadat de arme drommel de eerste vijf- en twintig slagen had ontvangen, zegde de kommanderende officier tot de boerin, die, naast hem staande, de executie bijwoonde, dat zij elk oogenblik aan de strafufoening een einde kon maken, als zij maar zegde, dat aan haar geschonden recht voldaan was. De vrouw knikte, maar gaf last dat men voort zou gaan.

Na den vijftigsten slag deed de officier weer ophouden, en zag de vrouw even aan met een zeer ernstigen blik, maar zij deed of zij het niet merkte en wenkte den beul zijn werk door te zetten. Bij den vijf- en zeventigsten slag riep de officier:

— Vrouw, bij uwe aanklacht hebt gij gezegd, dat gij uw goed bij elkander moest houden ter wille van uwe vijf kinderen; maar bedenk eens, die arme jongen kan te huis eene moeder hebben.

— Hij heeft mij bestolen, antwoordde het weredaardige wijf, en daar zal hij voor gestraft worden.

Zoo werden de honderd slagen toegedeeld, en de handdoekendief werd dood van de strafplaats weggedragen.

— Gij zult nog eens aan dit dur denken, vrouw, zegde de officier, en zijn woord werd vervuld.

— Een langen tijd reeds scheen zij het gehele voorval vergeten te hebben en in het dorp werd er niet veel meer over gesproken; misschien omdat het geluk de meedogelooze vrouw overal volgde, is stede zich van haar af te wenden. Hare bezittingen namen jaar op jaar toe, en hare kinderen groeiden voor spoedig op. Maar de tijd der vergelding bleef niet uit, en toonde zich den eersten keer hierin, dat de zoon der weduwe, in